

fentligheden og været kjendt over hele Landet, uden at man har mærket nogen Omstømning med Hensyn til Betragtningen af Theatrets rette Stilling i Staten, vil jeg tilraade, at vi strax nægte Lovforslaget Overgang til 2den Behandling. — Jeg skal imidlertid tillade mig nogle faa Bemærkninger om, hvorledes jeg har tænkt mig, at Theatrets oeconomiske Stilling og Statskassens Stilling til Theatret bør være i den Mellemtid, som jeg ønsker skal indtræde, inden Forandringen skeer. Hvad Theatrets oeconomiske Stilling angaaer, da bedrer den sig jo Aar for Aar. Theatret har i det næstforegaaende Theateraar havt omtrent 20,000 Rd. Overskud, og i det sidstforløbne Theateraar over 36,500 Rd. Overskud. Dette er jo en Fremgang, som man ikke kan nægte for tjener Anerkjendelse fra deres Side, der betragte Theatret fra et oekonomisk Standpunkt. Dernæst skal jeg bemærke, at dette er skeet, uagtet Theatret i det sidste Aar ikke havde noget Tilskud fra Statskassen til deraf at udrede Sædtillægget. Der blev vel eftergivet en Deel af Betalingen paa Laanet fra Sorø Academi, men i det Regnskab, jeg her omtaler, er der kun gaaet en mindre Deel deraf ind i Beregningen. Statskassens Tilskud har i det sidste Theateraar været 50,000 Rd., og her til kommer imellem 5 à 6,000 Rd. paa Laanet fra Sorø Academi. Med Hensyn til Fremtiden stiller Forholdet sig saaledes, at Statens Forpligtelser gennem de pensionsberettigede Embedsmænd aarlig formindskes, forsaavidt man fastholder den Bestemmelse, der nu findes i Finantsloven, hvor det hedder, at der til Lønning for Theatrets Embedsmænd og Betjente, for det egentlige Theaterpersonale og for Capelpersonalet, maa anvendes indtil noget over 71,000 Rd., „denne Sum nedsættes med $\frac{2}{3}$ af hver vacantbleven Lønningssum“. Der vil altsaa, naar denne Bestemmelse opretholdes, efterhaanden blive et formindsket Tilskud fra Statens Side til Pensioner. Det forekommer mig, at dersom det skulde vise sig, at Theatrets oekonomiske Stilling vedbliver at forbedre sig, saaledes som jeg har omtalt, at det har været Tilfældet i de to sidste Theateraar, maatte ogsaa Statskassens Tilskud hyderligere kunne indskrænkes,

uden i nogen Maade at hindre Theatrets Virksomhed; det maatte da kunne holde sig idetmindste i en ligesaa god Stand som den, hvori det nu virker. Jeg er desuden overbevist om, at der kunde tages saadanne Forholdsregler ved Theatret selv, at Indtægten vilde stige, idet Theatrets kunstneriske Ydelser vilde kunne forbedres derved, at man affastede Personer, som suarere frastøde end tiltrække. Der vilde jo naturligvis som Følge deraf fremkomme en forøget Pensionsudgift i nogen Tid, men paa den anden Side troer jeg, at Theatrets Indtægter vilde stige, naar der blev givet yngre og dygtigere Kræfter Velgighed til at virke, medens de endnu ere unge, og naar man ikke fulgte det Princip, at man lod de Gamle vedblive saalænge, indtil Alle vare skjede af at see dem, og indtil de Unge ogsaa efterhaanden bleve gamle og tabte den Friskhed, som i Særdeleshed er det Tiltrækkende. Naar dette var Tilfældet, vilde efter min Mening Theatrets Indtægter stige, og Statskassens Tilskud vilde altsaa kunne formindskes. — Jeg vil dernæst tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Tanke, som er fremkommen fra et æret Medlem i Finantsudvalget, og som har fundet sit Udtryk i Forslag, der indeholdes i den Betænkning fra Finantsudvalget, som vil blive forelagt Thinget i disse Dage. Det er den Tanke, at man foreløbig for næste Finantsaar lader en Deel af Udgifterne til Theatret og andre til Kunstere og Videnskabers Fremme virkende Instituters Budget afholde ved et Tilskud fra Statsinstituter med særlige Fonds, som ogsaa ere stiftede til forskjellige videnskabelige og kunstneriske Diemeds Fremme. Dette er skeet i et mindre Omfang i det Forslag, som jeg her har omtalt, og jeg tænker mig, at dersom det vandt Bifald her, kunde man gaae et Skridt videre og lade det hele Bidrag til Theatret udrede fra disse Kilder, saalænge vi ere nødt til at opretholde Theatret som en Statsanstalt. Jeg troer saaledes, at der er Udset til, at vi paa en mere lempelig Maade i oekonomisk Henseende kunne gennemgaae en saadan Ventetid, som jeg har omtalt, end Tilfældet har været hidtil, og under disse Omstændigheder seer jeg ikke noget Betænkeligt i foreløbig at for-